

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

II. ÚS 89/08-25

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 28. februára 2008 predbežne prerokoval sťažnosť Ing. K. P., K., zastúpeného advokátom JUDr. M. B., K., vo veci namietaného porušenia základných práv zaručených v čl. 47 ods. 3 Ústavy Slovenskej republiky a v čl. 36 ods. 2 a čl. 37 ods. 3 Listiny základných práv a slobôd postupom Krajského súdu v Košiciach v konaní vedenom pod sp. zn. 5 Cb 370/98 a jeho rozsudkom zo 14. marca 2005 a postupom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky v konaní vedenom pod sp. zn. 6 Obo 281/05 a jeho rozsudkom z 19. októbra 2006 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť Ing. K. P. o d m i e t a .

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 2. februára 2007 doručená sťažnosť a 18. septembra 2007 doplnenie sťažnosti Ing. K. P., K. (ďalej len „sťažovateľ“), ktorou namietal porušenie základných práv zaručených v čl. 47 ods. 3 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a v čl. 36 ods. 2 a čl. 37 ods. 3 Listiny základných práv a slobôd (ďalej len „listina“) postupom Krajského súdu v Košiciach (ďalej len „krajský

súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 5 Cb 370/98 a jeho rozsudkom zo 14. marca 2005 a postupom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 6 Obo 281/05 a jeho rozsudkom z 19. októbra 2006.

Z obsahu sťažnosti a z jej príloh vyplýva, že v konaní vedenom na krajskom súde pod sp. zn. 5 Cb 370/98 sa Fond národného majetku Slovenskej republiky, B. (ďalej len „žalobca“), žalobou podanou 20. apríla 1998 domáhal proti sťažovateľovi ako žalovanému zaplata 9 360 594 Sk ako nároku vyplývajúceho zo zmluvy o predaji časti podniku P. K. – závod M., č. 321/1993 (ďalej len „podnik“) a odstúpenia od nej. Krajský súd rozsudkom č. k. 5 Cb 370/98-90 zo 14. marca 2005 žalobe v časti o zaplata 4 010 888 Sk vyhovel, v časti o zaplata sumy 340 177 Sk konanie zastavil, žalobu v časti o zaplata 3 090 000 Sk zamietol a žalobu v časti o zaplata 1 919 529 Sk vylúčil na samostatné konanie. Sťažovateľ proti rozsudku krajského súdu v časti, ktorou ho prvostupňový súd zaviazal na zaplata 4 010 888 Sk, podal odvolanie, na základe ktorého najvyšší súd napádaným rozsudkom sp. zn. 6 Obo 281/05 z 19. októbra 2006 rozsudok krajského súdu v napadnutej časti potvrdil.

Sťažovateľ v sťažnosti okrem iného uviedol *„Porušenie mojich horeuvedených práv právom chránených záujmov vidím v rámci celého súdneho konania o čom svedčí priebeh súdneho konania a doba trvania samotného súdneho sporu.*

(...) Vo veci 5 Cb 370/98 bol vyneseny rozsudok po troch krátkych pojednaniach a prakticky bez dokazovania, bez skutočného vypočítavania procesných strán, bez podrobného vyhodnocovania dôkazov, bez nariadenia doplnenia dôkazov, bez vypočítavania relevantných svedkov a odborníkov z odboru ekonomika a účtovníctvo a. i. a bez nariadenia znaleckého dokazovania. (...) Súd zdôvodňoval vlastné rozhodnutia na vlastnou úvahou, vlastnou analýzou problému a vlastným právnym názorom. Hoci súd problematike predmetu sporu v kontexte súvisiacich vecí zjavne úplne neporozumel, vyniesol rozsudok. Zjavnú zaujatosť voči mne súd ani nezastieral a veci porozumieť ani nechcel. Zastávam názor, že vec je tak právne zložitá, že ju nebolo možné vyriešiť v tak krátkom časovom slede a bez dokazovania. Súd preukázateľne nevyužil všetky dostupné možnosti dokazovania (...) v priebehu konania neboli vypočítaní žiadni svedkovia, k dokazovaniu neboli prizvaní žiadni

znalci z odboru ekonomiky a účtovníctva a neboli zobraté do úvahy s vecou úzko súvisiace rozhodnutia iných súdov a iných štátnych orgánov. Súd ignoroval právoplatných 46 rozsudkov iného senátu toho istého Krajského súdu v Košiciach (...) aj právoplatný Rozsudok Okresného súdu v Rožňave č. k. Cb 256/95-303 (...). Zdôrazňujem, že konanie FNM SR vo veci 5 Cb 370/98 je len kontra reakciou na moje žaloby zo dňa 28. 01. 1998 o neplatnosť právneho úkonu 14 C 43/98 a 14 C 44/98 o náhradu škody, ktoré sú vedené na OS Bratislava II. Vec 5 Cb 370/98 bola podaná o 3 mesiace neskôr ako moje žaloby podané na OS Bratislava II a vec je po 3 pojednávaniach bez dokazovania, vypočutia svedkov a bez nariadenia znaleckého dokazovania a vyčerpania naozaj všetkých možností dokazovania rozhodnutá NS SR. Vec bola rozhodovaná tak neobjektívne, že preukázateľne nepravdivé a zavádzajúce stanoviská žalobcu súd ani minimálne neskúmal. (...) Súd dával žalobcovi prednosť predom mnou a mne takmer nedal šancu na obranu. Moje vyjadrenia súd ignoroval, alebo dával týmto nižšiu prioritu a váhu. Moje tvrdenia a dôkazy neboli vyhodnocované, akceptované, ich dôveryhodnosť ani nebola overovaná a tieto neboli objektívne zaznamenávané v zápisniciach z pojednávania. (...)

Zdôrazňujem, že v Rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, rovnako ako aj rozsudok Krajského súdu v Košiciach je zlý a neodráža skutočný stav veci. V oboch rozsudkoch sa uvádzajú lži a nepravdivé tvrdenia (...)

Ako uvádzam hore, súd manipuluje s faktami a uvádza nepravdivé skutočnosti. (...) Uvedené je ďalším dôkazom nespravodlivo vedeného súdneho procesu a nadrživanie súdu žalobcovi a uprednostňovanie názorov žalobcu pred mojimi tvrdeniami, čo svedčí o porušovaní mojich práv a právom chránených záujmov, ktoré mne zaručuje právo na rovnosť účastníkov súdneho konania a procesných strán. Toto je ďalší dôkaz o manipulácii so spisom a zaujatosťou Bratislavských súdov voči mne.

(...) súd neustále tvrdí, že kupujúci - žalovaný si nespĺnil povinnosti a ani jediným slovom sa nezmieňuje o tom, že povinnosti si nespĺnil skôr a trvalo počas trvania zmluvného vzťahu predovšetkým predávajúci. Je takýto právny vzťah vyvážený a v súlade s ústavným pravidlom rovnosti procesných strán a v súlade s platným právom ak je jeden z účastníkov zmluvného vzťahu v pozícii štátu zvýhodnený oproti druhému účastníkovi ktorý je umelo a direktívne v pozícii jednostranne znevýhodnený. (...). Súdu týmto odôvodňujem, že moje práva boli porušené aj tým, že Najvyšší súd Slovenskej republiky a Krajský súd v Košiciach

nekoná v horeuvedenej veci v súlade s ústavným právom rovnosti účastníkov súdneho konania a nevinného trestá za to, že sám štát cez Fond národného majetku nezvládol plnenie podmienok a harmonogramu riadne schválenej a 9. decembra 1992 vyhlásenej verejnej súťaže o časť š. p. P. K. – závod M. (...)

Súd vo veci dlhodobejšie koná nespravodlivo a zaujato. Dôvody konania súdu nepoznám. (...)

S poukazom na vyššie ozrejmenej stav postrádam právnu ochranu garantovanú Ústavou SR. Dlhodobo žijem v právnej neistote. (...) Súdne konanie generálne rozporuje zásadu zákonnosti, rovnosti procesných strán a zásadu spravodlivosti a morálnosti súdneho procesu.

Vinou chybného a nespravodlivého riešenia spomínanej causy som trestaný za niečo, čo som ja sám nespôsobil, nezavinil a neplnenie Zmluvy 321/93 som ja nemal možnosť odvrátiť. (...)

Označené súdy na moju sťažnosť za nedodržiavanie ústavného práva na rovnosť procesných strán a na nevyužívania môjho práva na vyčerpanie všetkých možností dokazovania prakticky nereagovali, túto neuznal, nezapísal do záznamu z konania a neustále argumentoval tým, že ona má právo na takýto právny názor a že ja ako fyzická osoba sa aj napriek rozhodnutiam VV FNM SR nedokážem z veci vyviniť a údajne nesiem, ale neviem akú vinu za nesplnenie ustanovení Zmluvy 321/93 a za zmarenie verejnej súťaže. Na moju otázku akým konaním som ja zapríčinil zmarenie verejnej súťaže, mne ani sudkyňa KS Košice a ani NS SR nedokázala odpovedať. Ja tvrdím, že ako nevinný som perzekuovaný a trestaný neprávom a nespravodlivo vinou vadného konania orgánov štátu. (...)“

Sťažovateľ navrhol, aby ústavný súd po prijatí sťažnosti na ďalšie konanie nálezom takto rozhodol:

„1. Právo sťažovateľa na prerokovanie veci tak, aby boli vyčerpané naozaj všetky dostupné možnosti dokazovania a aby bolo zachované právo rovnosti procesných strán a aby mne nebolo odopierané právo rovnosti šanci a príležitosti a práva na spravodlivý proces a na práve, že nevinného nemožno trestať zakotvené v Ústave SR a Dohovore o ochrane ľudských práv a základných slobôd v konaní č. k. 5 Cb 370/1998-90 zo dňa

14. 03. 2005 vedenom na Krajskom súde v Košiciach a č. k. 6 Obo 281/05 zo dňa 19. októbra 2006 vedenom na Najvyššom súde Slovenskej republiky porušené bolo.

2. Najvyššiemu súdu Slovenskej republiky a Krajskému súdu Košice prikazuje, aby v konaní sp. zn. 5 Cb 370/98 zrušili celý rozsudok NS SR a KS Košice a aby bola vec vrátená Krajskému súdu Košice na ďalšie konanie a dokazovanie a aby ÚS SR nariadil KS Košice aby konal podľa zásady, že nevinného, v tomto prípade Ing. K. P. nemožno trestať za to čo nezavinil a že nemožno rozhodovať inak ako v rovnakej veci odstúpenia od zmluvy rozhodol iný senát Krajského súdu v Košiciach.

3. Sťažovateľovi priznáva finančné zadostučinenie v sume Sk 200.000 Sk. -, slovom dvesto tisíc korún slovenských, ktoré je porušiteľ práva povinný zaplatiť do 2 mesiacov od právoplatnosti Nálezu ústavného súdu SR k rukám sťažovateľa.

4. Ústavný súd Slovenskej republiky priznáva trovy právneho zastúpenia právnejmu zástupcovi sťažovateľa vo výške vyčísleného osobitným podaním. “

Vzhľadom na nedostatky podania spočívajúce najmä v nejasnosti návrhu na vyslovenie porušenia základných práv a nedostatočného odôvodnenia návrhu ústavný súd 5. septembra 2007 vyzval sťažovateľa na konkretizáciu petitu sťažnosti, zosúladiením uvádzaných porušených „základných práv“ s označením relevantných článkov ústavy a medzinárodných zmlúv upravujúcich ľudské práva a základné slobody, ako aj na dostatočné odôvodnenie jeho návrhu. Sťažovateľ sťažnosť doplnil podaním zo 17. septembra 2007 nasledovne:

«Petit sťažnosti opravujem a k veci uvádzam nasledovné: podľa sťažovateľa došlo k porušeniu základného práva sťažovateľa na rovnosť všetkých účastníkov v konaní podľa čl. 47 ods. (3) Ústavy Slovenskej republiky podľa čl. 37 ods. (3) Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohoda“) a porušenie práva, že nemožno z právomoci súdu vylúčiť preskúmanie rozhodnutí týkajúcich sa základných práv a slobôd podľa čl. 36 ods. (2) „dohody“ tým, že súd priradil na základe vlastnej úvahy v súdnom konaní sťažovateľovi nižší status a menšiu váhu ako dal porušiteľovi práva. Súdom odmietol preskúmať rozhodnutia týkajúce sa porušovania základných práv a slobôd sťažovateľa. Tým súd zabránil spravodlivému a objektívnemu posúdeniu vecí. Vinou porušiteľa práva neboli vyčerpané všetky možnosti dokazovania za účelom zistenia skutočného stavu vecí a súd sa

dopustil justičného omylu tým, že trestá preukázateľne nevinného. Sťažovateľovi nebola daná možnosť aktívnej obrany svojich práv a právom chránených záujmov. Porušiteľ práva dal v súdnom konaní prednosť jedinému účastníkovi konania, Fondu národného majetku SR pred druhým účastníkom súdneho konania, pred sťažovateľom. Súd neskúmal či žalobca, FNM SR neporušil čl. 2 ods. (2) a (3) Ústavy SR tým, že ako štátny orgán nekonal len na základe ústavy, v jej medziach a v rozsahu a spôsobom, ktorý ustanoví zákon a že nikoho nemožno nútiť, aby konal niečo, čo zákon neukladá podľa čl. 2 ods. (2) a (3) „dohovoru“ a či boli sťažovateľovi zo strany FNM SR ukladané povinnosti podľa čl. 13 ods. (1) Ústavy SR podľa čl. 4 ods. (1) a (4) „dohovoru“ a či boli sťažovateľovi ukladané povinnosti iba na základe zákona, v jeho medziach a len pri zachovaní základných práv a slobôd a či bolo zo strany FNM SR (ďalej „fondom“) pri používaní ustanovení o medziach základných práv a slobôd dbané na ich podstatu a zmysel, či neboli „fondom“ používané a zneužívané ustanovenia zákona na iné účely na ktoré boli ustanovené a súd neskúmal či Slovenská republika chránila vo vedenom súdnom spore sťažovateľa a či podporovala hospodársku súťaž a či „fond“ v rozpore s čl. 55 ods. (2) Ústavy SR úmyselne neobmedzil sťažovateľovi účasť na hospodárskej súťaži tým, že od Zmluvy 321/93 odstúpil netransparentne a v rozpore s platným právom (podľa „fondu“ 1. februára 1995 a podľa KS Košice 14. februára 1995 a len časť majetku, hnutelný - hmotný investičný, akcie a nehnuteľný majetok privatizovanej časti bez pasív š. p. P. K. - závod M. najprv prenajal 17. 3. 1995 neexistujúcej firme a potom predal v rozpore so zákonom 92/91 Z. z.) a či sťažovateľovi boli ukladané dane a poplatky len na základe platného zákona podľa čl. 12 ods. (5) „dohody“ tým, že sťažovateľovi ako úplne úspešnému v konaní o vydanie dokladov pred OS v Rožňave č. Cb 256/95 boli uložené správcom daní pokuty, penále a bol dodaný za nepreukázanie účtovníctva vo výške spolu cca 4.600.000,- Sk.»

Sťažovateľ v súvislosti s tvrdeným porušením jeho základných práv označil ako dotknuté články Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (čl. 37 ods. 3 a čl. 36 ods. 2). Z formulácie konkrétnych požiadaviek sťažovateľa však vyplýva, že tieto články obsahovo nekorešpondujú s právami, ktorých porušenie sťažovateľ namieta. Práva ním pomenované sú predmetom úpravy čl. 37 ods. 3 a čl. 36 ods. 2 listiny.

II.

Ústavný súd je podľa čl. 127 ods. 1 ústavy oprávnený konať o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Podľa čl. 127 ods. 2 ústavy ak ústavný súd vyhovie sťažnosti, svojím rozhodnutím vysloví, že právoplatným rozhodnutím, opatrením alebo iným zásahom boli porušené práva alebo slobody podľa odseku 1, a zruší také rozhodnutie, opatrenie alebo iný zásah.

Podľa čl. 127 ods. 3 ústavy ústavný súd môže svojím rozhodnutím, ktorým vyhovie sťažnosti, priznať tomu, koho práva podľa odseku 1 boli porušené, primerané finančné zadosťučinenie.

Podľa čl. 47 ods. 3 ústavy všetci účastníci sú si v konaní podľa odseku 2 rovní.

Podľa čl. 36 ods. 2 listiny kto tvrdí, že bol ukrátený na svojich právach rozhodnutím orgánu verejnej správy, môže sa obrátiť na súd, aby preskúmal zákonnosť takeého rozhodnutia, ak zákon neustanoví inak. Z právomoci súdu však nemožno vylúčiť preskúmavanie rozhodnutí týkajúcich sa základných práv a slobôd podľa listiny.

Podľa čl. 37 ods. 3 listiny všetci účastníci konania sú si rovní.

Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon neustanovuje inak. Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde

nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na prerokovanie ktorých nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú zákonom predpísané náležitosti, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

V zmysle konštantnej judikatúry ústavného súdu je dôvodom na odmietnutie návrhu pre jeho zjavnú neopodstatnenosť absencia priamej súvislosti medzi označeným základným právom alebo slobodou na jednej strane a namietaným konaním alebo iným zásahom do takéhoto práva alebo slobody na strane druhej. Inými slovami, ak ústavný súd nezistí relevantnú súvislosť medzi namietaným postupom orgánu štátu a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých navrhovateľ namieta, vysloví zjavnú neopodstatnenosť sťažnosti a túto odmietne (mutatis mutandis I. ÚS 12/01, I. ÚS 124/03, I. ÚS 77/05).

V prvom rade treba poznamenať, že podľa § 20 ods. 3 zákona o ústavnom súde je ústavný súd viazaný návrhom sťažovateľa, ktorý je v tomto prípade zastúpený kvalifikovaným právnym zástupcom. Preto v danej veci ústavný súd najmä vzhľadom na podanie sťažovateľa zo 17. septembra 2007 rozhodoval o porušení tých práv (čl. 47 ods. 3 ústavy a čl. 36 ods. 2 a čl. 37 ods. 3 listiny) a v súvislosti s tým konaním (postup krajského súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 5 Cb 370/98 a postup najvyššieho súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 6 Obo 281/05), vyslovenia porušenia ktorých sa sťažovateľ domáha v návrhu na rozhodnutie, t. j. v petite sťažnosti. Tvrdenia o porušení iných práv a inými orgánmi, ktoré sťažovateľ uvádza v texte sťažnosti mimo petitu, je podľa názoru ústavného súdu potrebné považovať iba za súčasť argumentácie sťažovateľa (III. ÚS 149/04, II. ÚS 65/07).

Podľa názoru sťažovateľa krajský súd a najvyšší súd porušili jeho základné právo na rovnosť účastníkov konania (čl. 47 ods. 3 ústavy a čl. 37 ods. 3 listiny) tým, že tieto všeobecné súdy priradili na základe vlastnej úvahy v súdnom konaní sťažovateľovi „nižší status a menšiu váhu“ ako žalobcovi. Súdy, ako to tvrdí sťažovateľ, odmietli preskúmať

rozhodnutia týkajúce sa porušovania základných práv a slobôd sťažovateľa (čl. 36 ods. 2 listiny). Podľa jeho názoru vinou všeobecných súdov neboli vyčerpané všetky možnosti dokazovania za účelom zistenia skutočného stavu veci. Sťažovateľovi podľa jeho slov nebola daná možnosť aktívnej obrany svojich práv a právom chránených záujmov a všeobecné súdy dali v súdnom konaní prednosť jedinému účastníkovi konania, a to žalobcovi. Sťažovateľ tvrdí, že krajský súd a najvyšší súd neskúmali, či žalobca neporušil ustanovenia ústavy, prípadne ustanovenia medzinárodných zmlúv.

1. K namietanému porušeniu základných práv zaručených v čl. 47 ods. 3 ústavy a v čl. 36 ods. 2 a čl. 37 ods. 3 listiny postupom krajského súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 5 Cb 370/98 a jeho rozsudkom zo 14. marca 2005

Pri prerokovaní časti sťažnosti, ktorou sťažovateľ namietal porušenie svojich základných práv podľa čl. 47 ods. 3 ústavy, čl. 37 ods. 3 a čl. 36 ods. 2 listiny postupom krajského súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 5 Cb 370/98 a jeho rozsudkom zo 14. marca 2005, ústavný súd vychádzal z princípu subsidiarity podľa čl. 127 ods. 1 ústavy. Toto ustanovenie limituje hranice právomoci ústavného súdu a všeobecných súdov, a to tým spôsobom, že ochrany základného práva a slobody sa na ústavnom súde možno domáhať v prípade, ak mu túto ochranu nemôžu poskytnúť všeobecné súdy.

Ústavný súd zistil, že o odvolaní sťažovateľa proti namietanému rozsudku krajského súdu rozhodol najvyšší súd rozsudkom sp. zn. 6 Obo 281/05 z 19. októbra 2006 tak, že rozsudok krajského súdu potvrdil. Z uvedeného vyplýva, že námietka porušenia základných práv sťažovateľa v podobe podaného odvolania proti rozhodnutiu a postupu krajského súdu bola predmetom rozhodovania najvyššieho súdu. V rámci tejto procedúry najvyšší súd ako súd odvolací rozhodnutie súdu prvého stupňa preskúmal a svoj právny názor vyjadril v rozsudku z 19. októbra 2006.

Ústavný súd konštatuje, že vzhľadom na princíp subsidiarity zakotvený v čl. 127 ods. 1 ústavy nebol príslušný na preskúmanie postupu a rozsudku krajského súdu, pretože preskúmanie tohto rozhodnutia a postupu na základe podaného odvolania patrilo do

právomoci najvyššieho súdu. Z uvedeného dôvodu ústavný súd sťažnosť v tejto časti odmietol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom pre nedostatok svojej právomoci na jej prerokovanie (obdobne napr. III. ÚS 135/04, IV. ÚS 405/04, III. ÚS 133/05, III. ÚS 290/06).

2. K namietanému porušeniu základného práva zaručeného v čl. 36 ods. 2 listiny postupom najvyššieho súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 6 Obo 281/05 a jeho rozsudkom z 19. októbra 2006

Podľa čl. 36 ods. 2 listiny kto tvrdí, že bol ukrátený na svojich právach rozhodnutím orgánu verejnej správy, môže sa obrátiť na súd, aby preskúmal zákonnosť takeého rozhodnutia, ak zákon neustanoví inak. Z právomoci súdu však nemožno vylúčiť preskúmavanie rozhodnutí týkajúcich sa základných práv a slobôd podľa listiny.

Ústavný súd skúmal, či postupom najvyššieho súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 6 Obo 281/05 a jeho rozsudkom z 19. októbra 2006 mohlo dôjsť k porušeniu sťažovateľom označeného základného práva.

Predmetom konania pred najvyšším súdom bolo rozhodovanie o odvolaní sťažovateľa proti rozsudku krajského súdu č. k. 5 Cb 370/98-90 zo 14. marca 2005 v časti, ktorou krajský súd určil sťažovateľovi povinnosť zaplatiť žalobcovi sumu 4 010 888 Sk do troch dní od právoplatnosti rozsudku z titulu nárokov zo zmluvy o predaji časti podniku a odstúpenia od nej. Je celkom zjavné, že v danom prípade nešlo o konanie, ktorého predmetom by bolo preskúmavanie zákonnosti rozhodnutia orgánu verejnej správy.

Z uvedeného vyplýva, že napadnutý rozsudok, ktorý bol vynesенý v sporovom konaní, nemá žiaden súvis s týmto základným právom podľa čl. 36 ods. 2 listiny, ktorého uplatnenie predpokladá postup súdu v správnom súdnictve. Preto ústavný súd sťažnosť v tejto časti odmietol pre jej zjavnú neopodstatnenosť podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

3. K namietanému porušeniu základného práva zaručeného v čl. 47 ods. 3 ústavy a v čl. 37 ods. 3 listiny postupom najvyššieho súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 6 Obo 281/05 a jeho rozsudkom z 19. októbra 2006

Z judikatúry ústavného súdu vyplýva, že zásada rovnosti strán v civilnom procese sa prejavuje vytváraním rovnakých procesných podmienok a rovnakého procesného postavenia subjektov, o právach a povinnostiach ktorých rozhoduje občianskoprávny súd (PL. ÚS 43/95).

Ako vyplýva z obsahu sťažnosti a z jej doplnenia, sťažovateľom uvádzané námietky o porušení základného práva zaručeného v čl. 47 ods. 3 ústavy a v čl. 37 ods. 3 listiny zostávajú v rovine tvrdení bez uvedenia konkrétnych relevantných argumentov svedčiacich o tom, že by všeobecné súdy, v tomto prípade najvyšší súd, konal v rozpore s ustanoveniami procesných predpisov upravujúcich postup súdu, v tomto konkrétnom prípade Občianskeho súdneho poriadku, čo by sa prejavilo vytvorením nerovnakých procesných podmienok a umožnením nerovnakého procesného postavenia subjektov, o právach a povinnostiach ktorých najvyšší súd rozhodoval.

Sťažovateľ tvrdí, že v jeho veci bol vynesенý rozsudok po troch pojednávaniach a prakticky bez dokazovania, bez skutočného vypočúvania procesných strán, bez podrobného vyhodnocovania dôkazov, bez nariadenia doplnenia dôkazov, bez vypočutia relevantných svedkov a odborníkov z odboru ekonomika a účtovníctvo a bez nariadenia znaleckého dokazovania a podobne, a teda všeobecné súdy preukázateľne nevyužili všetky dostupné možnosti dokazovania. Uvedené tvrdenia sťažovateľa však nesvedčia o tom, že by postavenie účastníkov konania nebolo „rovné“, resp. že by týmito skutočnosťami všeobecné súdy zvýhodňovali žalobcu pred sťažovateľom.

Sťažnosť sťažovateľa sa teda v tejto časti vyznačuje nedostatkom zákonom predpísaných náležitostí spočívajúcich v absencii dostatočného odôvodnenia. Preto ústavný súd sťažnosť v tejto časti odmietol pre nedostatok zákonom predpísaných náležitostí podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

Pretože sťažnosť bola odmietnutá ako celok, tak ako to je uvedené vo výroku tohto rozhodnutia, ústavný súd sa ďalšími nárokmi sťažovateľa nezaoberal.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 28. februára 2008